

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

6

2018/2019

Драјана Драјковић, IV/3, ОШ „Јован Поповић“

Виктор Перић, V/6, ОШ „Мирко Јовановић“

Раг на насловној страни: Емилија Томић, VI/4, ОШ „Мирко Јовановић“

Од тренутка када електронску припрему новог броја *Дечјих искри* доставимо штампарији, до њиховог појављивања пред нашим читаоцима прође петнаестак дана. Овај рок се свакако може скратити и то ћемо покушати да остваримо у наредном периоду, али је до завршетка припреме броја у редакцији дуг пут. Најпре је потребно прикупити, прегледати и разврстати припеле прилоге по тематици. Потом следи избор оних за објављивање, њихово распоређивање по страницама будућег броја, затим ишчитавање и лектура и коректура сваког прилога. Када се заврши, припремљени прилози по страницама се прослеђују техничкој редакцији ради графичке обраде. У међувремену ликовни уредник врши избор ликовних прилога, систематизује их по квалитету, али и тематски повезује са литерарним прилозима и формираним рубрикама. Најзад их са графичким уредником разврстава у броју. Следи још једно читање формираних страница. Све ово изискује петнаестак до двадесет дана.

Ово објашњење наговештава могући раскорак између припелих прилога и актуелне тематике броја. Примера ради, наш јануарски број је припреман у децембру, а о Светом Сави је приспео тек мали број радова, тако да нам ни избор за њега на ову тему није био преширок. Оно што је од радова о овој теми стигло до краја јануара објавићемо у овом броју, двадесет дана након светосавке прославе. Или други пример: Дан државности Србије ће проћи када овај број буде пред вама, а да ни један прилог на ту тему није приспео. А овај празник обележава сећање на два велика датума из наше историје – на почетак Првог српског устанка и на усвајање Сретењског устава, овде, у Крагујевцу. Препостављамо да Дан државности није само део распуста, већ да се по нешто о њему и његовом значењу проговори и у школи, макар у вишим разредима.

Када овај број буде у школама у припреми ће бити мартовски број. У марту почиње пролеће, па очекујемо и по неки прилог о пролећу, а не само о зими.

Наравно постоје теме које су сталне, неко би рекао ванвременске, попут другарства, љубави, солидарности, екологији, ближњима и драгим људима, о прочитаним књигама и одгледаним филмовима током распуста, за које увек има места.

Надамо се да сте током распуста мислили и на *Дечје искре* и написали неки литерарни прилог или насликали нову успешну слику, причали са родитељима о својим прецима, уживали у селу код бака и дека или на некој планини.

Наше странице чекају ваше прилоге! Да идемо истим кораком!

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

Година LIII • Нова серија
Број 6 • Фебруар 2019. Крагујевац

Сазвежђе Дечјих искри

Зоран Петровић

(1954-2018)

Ових дана навршиће се година откако није са нама Зоран Петровић, песник, романсијер, сценариста, драмски писац.

Зоран Петровић је рођен 1954. године у Крагујевцу и као ученик Основне школе „21. октобар” био је један од најзапаженијих сарадника часописа „Дечје искре”. Тако је заслужио и добио Златну значку, коју су у то време „Дечје искре” додељивале својим најбољим сарадницима. Наравно, Зоран Петровић је одрастао, у међувремену завршио и Правни факултет, запослио се као правник у Спомен-парку „Крагујевачки октобар” у Крагујевцу, али је истовремено стасао у истинског песника.

Петровић је радио и у кући у којој је започео песничку каријеру: био је уредник издавачке делатности „Светлости” и директор издавачке куће „Нова светлост”. Пет година је провео на дужности директора Театра „Јоаким Вујић” а потом се вратио у кућу у којој је започео радни век, постао је уредник издавачке делатности Спомен-парка.

Објавио је више збирки песама и песама за децу, аутор је поеме „Свакодневна молитва” која је 1995. изведена на Великом школском часу. Објавио је пет романа – *Камен близанац*, *Утарак*, *Чувар њрелаза*, *Шайшачи стихова*, *Аниелина* – од којих је први добио награду Милош Црњански. Објавио је и две књиге публицистике а био је и колумниста *Блица*.

У Библиотеци *Сазвежђе дечјих искри* школске 1982/83. године објављена му је збирка песама за децу *Песме из шрбуха* из које објављујемо две песме.

Сваштара

Завиримо. Шта се шара
по странама од сваштара?

Шта се пише, шта се везе,
без морања, обавезе?
Кад је свеска дужност слатка
без рокова и задатка.

Тужно је, ал тако јесте:
такве свеске нису честе!

Тек понеко једну скрива
међ’ сто других из градива.
Јер у плану школском – нема
да се ђак за СВАШТА спрема.

А кад не зна све те ствари
што се пишу у сваштари
пред животом што не прашта
збуни се и каже: СВАШТА!

Трице и кучине

Изнаенада једном схватиш
шта су трице и кучине
с распуста се тужан вратиш
због галеба, због пучине.

Разведе те старе шале
чим би опет друга срео
чакшире му окрахале,
а он ти је осто цео!

НА ДЕЧЈИМ КРИЛИМА

Многи просветни радници, посебно учитељи, наставници и професори језика, уз редован посао у настави, уз тумачење лектире и дела познатих писаца и сами су се прихватили пера и оставили за собом занимљива и вредна литерарна и публицистичка остварења.

Сматрајући да објављивање прилога таквих аутора може бити инспиративно и подстицајно и за стваралаштво ђака, отворили смо наше странице за њих. У овом броју представљамо једног необичног поету. Он је правник, а већ смо имали једног правника на овој страници. И он не живи у Крагујевцу, али је

овде почео да пише за децу. Јефто Одавић (1960) је рођен у Требињу. У родном граду је завршио основну школу и гимназију. Потом је дошао у Крагујевац да студира права и ту је започео да се бави литерарним стваралаштвом, као сарадник студентских листова и оmlадинских радио-емисија. Прву збирку песама за децу – *Зекини синови* – објавио је 1997, а затим се ређају збирке *Снеже, снеже бели кнеже*, *Шара, шара бубамара*, *Деда Мразе баш је шишета*, *Војводином џушујући од смеха сам хтео џући* и *Баш су фаце наше маце*.

Данас живи у Сомбору.

Зубић ми се клима

Нешто ново има,
зубић ми се клима,
боли ал' не јако,
шта да радим бако?

Узе бака стара
конца из ормара,
белог као бреза
па за зубић веза.

И док кажеш жвака
реши проблем бака,
одлетео зубић
к'о бели голубић.

Мени жао беше
па ме бака теши:
Нићи ће ти зубић
од овога лепши.

У праву је била,
ма ту нема приче,
нови бели зубић
већ ми ево ниче.

Баш си кишо досадна

Баш си кишо, досадна,
нервираш ме јако.
Ако мораш да падаш
бар падај полако.

Облаци су високо,
то је јасно мени,
ако журиш до земље
ти раније крени.

Мени нећеш правити
никакве проблеме,
а ти ћеш и росећи
да стигнеш на време.

А и ветра замоли
да се мало смири,
што мора да фијуче,
може и да пири.

Ја га молим данима,
ал' ништа не вреди,
поломио кишобран
и мени и деди.

Учтиво и понизно
ја вас замољавам
пљштите и дувајте
кад легнем да спавам.

понедељак	уторак	среда	четвртак	петак	субота	недеља
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28			

Зажмури и зажели

Нека ти Нова година
Буде попут снова.
Здравље и срећу ти желим
Својим срцем целим.

Када град обоји белина,
И када Нова година упали лампице,
Моје срце ти најлепше жеље шаље,
Да пун здравља кренеш даље.

Док Новогодишња јелка светлуца,
А поноћ на сату откуца,
Зарони дубоко у мисли своје,
И замисли најмилије твоје.

Желим ти у Новој години пуно среће,
Да у твоје срце, само љубав слеће.

*Елена Урошевић, IV
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”,
Илићево*

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

Зимски дан

Сунце се буди без своје снаге жарке.
Зима је разбацала своје боје жарке.
Јаки снегови и кише
Почињу да падају све више.

Слабо сунце се труди све више,
Али снеговима и кишама све је лако,
Не дају му да се игра тако.

Бели бујни снег
Покрио је велики брег.
Ледени мирни брег,
На њему се још дуго
Неће отопити снег.

*Давид Раговић, V/5
ОШ „Мирко Јовановић”*

Зима

Када зима дође
и падне снег
радости има на претек!

Радујемо се зими
и снежном брегу,
радујемо се зими
и Снешку белом!

Санке лете
веје снег,
пахуље беле
прекривају све!

Зека по танком леду
прави пируету,
а меда у снегу
тражи своју сенку.

*Вељко Милушиновић, Јаков
Новичић, Мијаило Пиваљковић, Алекса
Јездић, II/1
ОШ „Милоје Симовић”*

Пахуљица

Пахуљица мала
на носић ми стала.
Прошла кроз тунеле,
неизбежне, беле.

Са неба је пала
пахуљица мала.
Блистава и сјајна,
лепотица бајна.

Киша је дотакла
и нежно јој шапутала:
„Пахуљице мала,
где си ти то стала?”

*Марша Марковић, IV/2
ОШ „Милоје Симовић”*

Снег

Снег је бео
и прекрива брег.
Живот што живимо,
леп је цео свет.

Траве су обукле
нове беле бунде,
а кад се снег истопи,
свима иду сузе.

*Лена Илић, II/2
ОШ „Живадинка Дивац”*

Мир, тишина и милина

Хладно време, сурова је зима,
Али када снег напада
Нама, деци, постаје милина.

Сваки брег покрио је снег
Мир, тишина и чистина
У мом селу је живети милина.

На све стране обелеле гране
Санкају се деца,
Док не зову маме.

*Урош Јовановић, IV/2
ОШ „Милоје Симовић” Драгобраћа*

Прича новогодишње јелке

Некада давно живела је једна породица која није волела Нову годину ни зиму. Сваке године су стављали неокићену јелку у ћошак и сами седели и уздисали. Мала јелка је то гледала сваког дана и није могла да верује како неко може да не воли празнике. У њиховој кући за време празника није било смеха, колачића, песама... било је само досађивања и љутње.

То је све са неба гледала једна звезда која је због тога била тужна. Једнога дана одлучила је да све то промени. Дошла је у њихов дом, окитила целу кућу и стала на јелкин врх. Јелка је била пресрећна! Када је породица видела окићену кућу у њиховим срцима се упалио пламен среће. Од тада је породица сваке године китила јелку и славила празнике у срећи и љубави.

*Елена Пејчић, IV/1
ОШ „19. октобар”*

Снежне радости

Пао је први снег у мом граду. Деца су весело истрчала на улицу да се играју снегом. Правила су Снешка Белића. Сви су донели по нешто: црне дугмиће, наранџасту шаргарепу за његов нос, стару метлу, шерпу са плавим тачкицама и шарени шал. Када смо направили Снешка Белића узели смо санке да се санкамо низ улицу. Направили смо возић тако што смо се ухватили једни за друге и санкали се брзо.

Опет је почео да пада снег. Пахуљица ми је пала на нос и брзо се отопила. Трчали смо весело по снегу, правили грудве, ваљали се по снегу, грудвали и правили куле од снега. И док нам је снег улазио у рукавице и падао по нама ми га нисмо осећали, јер нам је било забавно и били смо срећни што пада снег.

Полако је падао мрак, сви смо отишли својим кућама на шољу топлог чаја и договорили се да се сутра забавимо и уживамо у снегу.

*Тамара Теофиловић, II/1
ОШ „Мома Сјанојловић”*

Први снег ме разнежио

Децембарско бело вече
Нашим градом тече.
Смењују се ситни сати,
северац их дахом прати.

Пада бео снег,
Велике пахуље су пале,
Све слетеле на брег
И куће затрпале.

А ја, ноћас немам сна,
Будан седим крај прозора.
Први снег ме разнежио,
К’о стакло ми сан разбио.

Свилене пахуље
С неба тихо лете,
Радују се људи,
Па и свако дете.

Кад нестане снега,
Када прође зима,
У нашем сећању
Те лепоте има!

*Алекса Јелић, V/5
ОШ „Мирко Јовановић”*

Дани чудног мира

Сликарка зима је стигла у мој град. У крзненом капуту и хаљини од беле свиле, госпођа Зима је покуцала на моја врата. Чврсто ме је загрлила леденим рукама и поздравила хладним дахом.

Зима никад не стиже сама, као ни сад. Довела је два другара, ветар и сиве облаке. Облаци су као беле лађе на небу и посипају снежни прах на нас. Беле пахуљице су као звездице које лепршају на небу. Уморне гране дрвећа нису више голе, Зима их је обукла у беле и сјајне хаљине. Кровови кућа су окићени снегом и ледом. Паркови су пуни дечјих трагова. Када ветар свира животиње праве гозбу. Опет су успаване шуме. Брезе се увијају и гране немоћно савијају.

Волим када пада снег и ако ми је тада хладно и мраз ме штипа по образима. Када зима дође слика позне јесени избледи. Све око мене постане бело и чисто, и када ослушнем – влада неки чудни мир.

*Ивана Појовић, IV/5
ОШ „Сћанислав Сремчевић”*

Зима је стигла

Зима је стигла,
мама је панику дигла.
Са кровова кућа
висе ледена прућа.

Почео је снег,
прекрио је брег.
Деца се санкају
и у снегу играју.

Меда крушке сања,
а вук зеца гања.
Птице се леде
а мачка крај пећи преде.

*Михајло Прокић, IV/4
ОШ „Милушин и Драгиња
Тодоровић”*

Сребрни прах

Дивне звездице
са неба падају
на носиће деце
док се санкају.

Облаци просипају
сребрни прах,
док по небу трчкарају
забаву нам стварају.

Шума блиста као невеста,
сва у бело обучена.

Краљица Зима
загосподарила је свима,
природу украсила
и образе нам заруменела.

*Гала Вељовић, IV/5
ОШ „Сћанислав Сремчевић”*

Имам право и слободу

Право да живим срећно и здраво

Моје је право да живим срећно,
да живим здраво.
Да се смејем и скачем,
а не да плачем.

Имам право да певам и пишем,
право да цртам,
па све обришем.
Немам право да друга дирам,
да му се смејем и
да га нервирам.

Право на школу и учење,
иако неком личи на мучење.
Али са другом из прве клупе,
брзо заборавим све те муке.

Право на љубав, радост и смех,
верујте није никакав грех.
Тражим право да живим срећно,
да живим здраво!

Димитрије Кењић, VI/2
ОШ „Срећен Младеновић”, Десимировац

Анђелија Милановић, V/3
ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”

Ивана Пејковић, V/4
ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”

Имам слободу

Имам слободу да живим,
имам слободу да мислим,
имам слободу да учим,
имам слободу да трчим.

Имам слободу да растем,
имам слободу да певам,
имам слободу да се смејем,
имам слободу да се крећем.

Имам слободу да причам,
имам слободу да осећам,
имам слободу да гласно говорим,
зато ћу увек овако да мислим!

Николина Јовановић, III/1
ОШ „Драгиша Луковић Шијанац”

Ромски језик у Америчком кутку

Из основне школе „Драгиша Луковић Шпанац” Љиљана Пантовић, учитељица, Невена Шимшић, директорка и Сузана Аранђеловић, родитељ, известили су нашу редакцију да су на позив Ромског информативног центра, који води Розалија Илић, ученици првог разреда боравка ове школе присуствовали радионици ромског језика у Америчком кутку при Народној библиотеци у Крагујевцу. Ту су се дружили са ромском децом из основне школе „19. октобар”, која су се са радозњом дружила са децом друге националности. Наводе да је деци ово искуство било необично и незаборавно, те да би поново дошли да се друже са другарима ромске националности.

Истичу и одушевљење љубазношћу библиотекара у Кутку.

Иако је ромски језик прелеп, мали број ученика се определио да га учи кроз званичан програм, али ученици школе „Драгиша Луковић Шпанац” често учествују јер им се ромски језик и култура јако свиђају. Ученици су имали прилику да нижу бројанице и да броје на ромском, да науче називе појединих делова одеће, да пробају да отпевају ромске песме и да направе маске које осликавају део ромске културе. Ученици су добили дипломе, као доказ да су савладали први тест – да буду толерантни према другачијима од себе, да их разумеју, заједно се играју и уче.

Овој радионици су присуствовали и званичници Града, родитељи ученика, представници ромских организација. Том приликом представљена је и књига о пријатељству ромског и српског дечака „Другови” крагујевачког писца за децу Зорана Ранитовића.

Објављујемо и прилог једног првака, учесника овог догађаја.

Незаборавно дружење

Са друговима из одељења посетио сам Амерички кутак.

Тамо сам упознао нове другове из основне школе „19. октобар”. Заједно смо бојили, певали, низали бројанице и правили маске. Посебно ми се свидело када смо научили прве речи ромског језика и како се броји на ромском језику. Моји другови и ја добили смо на крају дружења дипломе, зато што смо научили да будемо толерантни према другачијима од себе.

Тог дана је било незаборавно и поново бих ишао да се дружим са другарима ромске националности.

Марко Аранђеловић, 1/2
ОШ „Драгиша Луковић Шпанац”

Свети Сава – школска слава

Поуке Светог Саве

Свети Сава, отац наш, створио је школе
и зато га деца воле.

Учио их је да читају, пишу, да се образују...
и они му вечно захваљују.

Нема ниједног човека који му се није захвалио:

Свети Сава је својом добротом заслужио да у народу буде мио.

Захваљујући њему данас сви знамо о слози,
али да још бољи будемо у томе,

Свети Саво, ти нам помози.

Свети Сава, школска слава,

сваке године се с радошћу обележава.

Да Свети Сава није измислио манастир,
у нашем народу сада не би владао мир.

*Лука Заираћанин, IV/1
ОШ „Радоје Домановић”*

Светом Сави с љубављу

Одзивају кораци црквом у прохладном јануарском јутру. Са иконе ме нежно милује поглед благих, плавих очију. Њему сам дошла да се данас помолим.

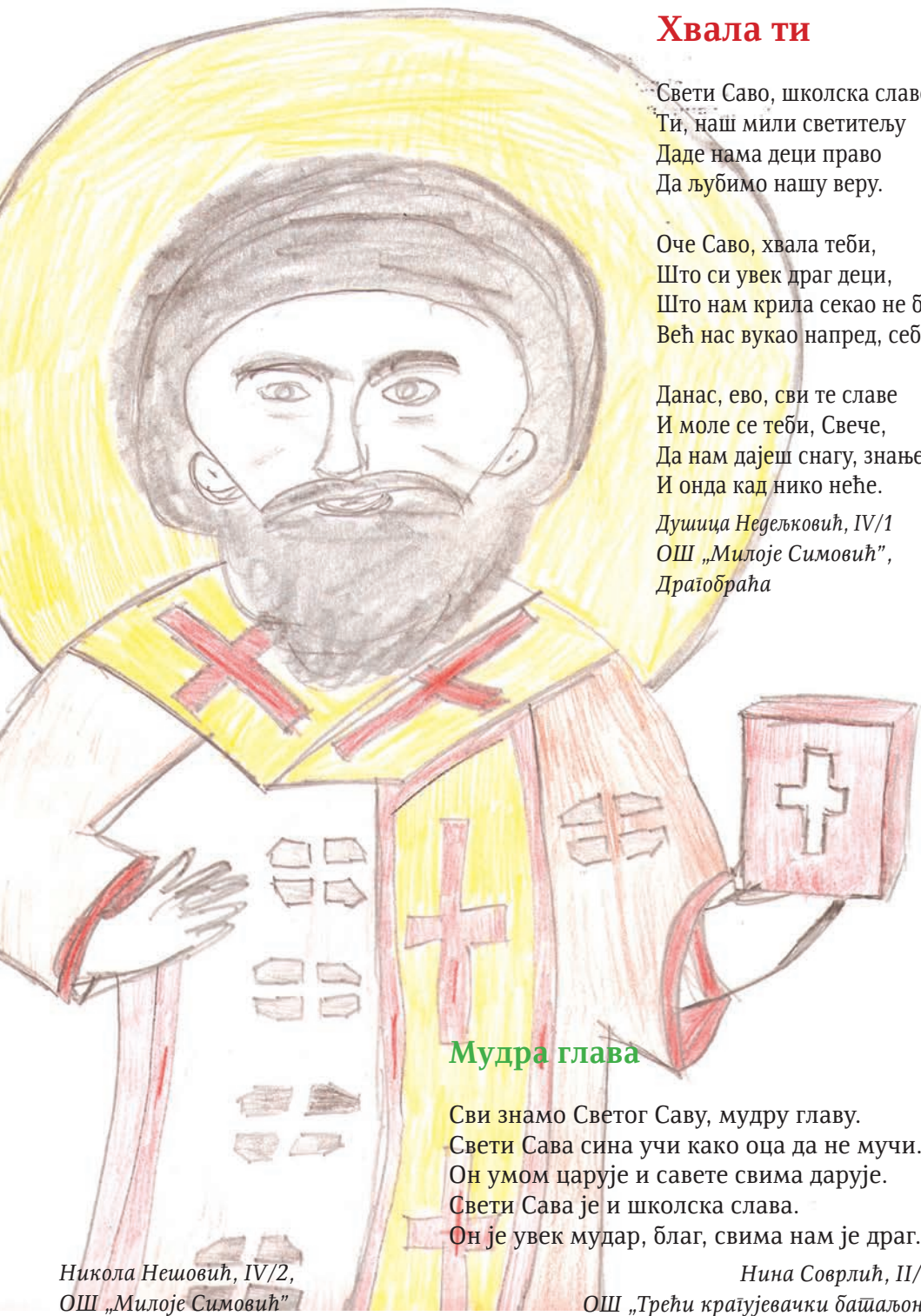
Хвала му што ме храни љубављу кад год помислим да је лоше, хвала му што ме подигне кад ме обузму црне мисли, хвала му што отера лоше од мене, хвала му што истера лењост и оснажи ме да истрајем у изради тешких домаћих задатака. Хвала му што ме учи праведности и праштању, доброты и хуманости. Хвала му што ме научи да ми добри буду узор, а за лоше да се молим да им Бог опрости.

Научио ме је да га видим и кад га нема. Кроз своја дела и поступке доказујем да је увек са мном.

Зато данас, на овај свети дан, клањам се пред иконом Светог Саве да му се захвалим за Светосавље мени.

*Лана Љубисављевић IV/1,
ОШ „Милоје Симовић”, Драгобраћа*

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

Хвала ти

Свети Саво, школска славо,
Ти, наш мили светитељу
Даде нама деци право
Да љубимо нашу веру.

Оче Саво, хвала теби,
Што си увек драг деци,
Што нам крила секао не би
Већ нас вукао напред, себи.

Данас, ево, сви те славе
И моле се теби, Свече,
Да нам дајеш снагу, знање
И онда кад нико неће.

*Душица Недељковић, IV/1
ОШ „Милоје Симовић”,
Драгобраћа*

Мудра глава

Сви знамо Светог Саву, мудру главу.
Свети Сава сина учи како оца да не мучи.
Он умом царује и савете свима дарује.
Свети Сава је и школска слава.
Он је увек мудар, благ, свима нам је драг.

*Никола Нешовић, IV/2,
ОШ „Милоје Симовић”*

*Нина Соврлић, II/1
ОШ „Трећи крајујевачки батаљон”*

Хероина Олива

Херојска праведна борба српске војске током Првог светског рата побудила је многе људе у свету на подршку и помоћ. У томе посебно место имају жене из Шкотске, Енглеске, Аустралије и Америке, које су окупљене у пољским болницама и санитетским службама, долазиле из далеког света да помогну у збрињавању рањених у тешким борбама и оболелих од тешких болести у бројним епидемијама.

Међу тим хероинама је и Олива Меј Келсо Кинг (Olive May Kelso King), која је била возач амбулантних кола Српског санитета на Солунском фронту.

Рођена је (1885) у богатој сиднејској породици Џорџа Келсо Кинга и његове жене Ирене. Школовала се у Енглеској школи у Сиднеју, а касније у Немачкој. Почетак Првог светског рата ју је затекао у Енглеској. Бавила се планинарењем, освојила је и мексички врх Попокатепетл. Авантуристичког духа, одлучила је добровољно да подржи ратне напоре као возач амбулантних кола. Својим новцем купила је половни комби, који је прередила у амбулантна кола и назвала га „Слон Ела”. Током 1915. године придружила се Болници шкотских жена, која је имала за циљ да помогне војним снагама Краљевине Србије, знајући да је Србија у рат ушла исцрпљена балканским ратовима, са недовољним санитетом.

На Солунски фронт приспела је маја 1916. године и придружила се јединици др Романа Сондермајера, начелника санитета Врховне команде. Возила је амбулантна кола са регистарском таблицом број 3. Након годину дана унапређена је у наредника. Изузетно јунаштво показала је током великог пожара у Солуну, када је возећи двадесет и четири сата без

Филиј Самашловић
ОШ „Мирко Јовановић”

престанка, склањала људе на сигурно. За пожртвовање и храброст показану тада одликована је Орденом Милоша Обилица. Током рата доживела је и велику љубав са српским официром Миланом Јовичићем, али их је доцнији живот раздвојио.

Након рата није напустила Србију, већ је организовала седамнаест покретних кантина за помоћ угроженим становницима пострадале Србије, обезбеђујући им лекове, храну и одећу. За љубав према Србима и хуманитарни рад, краљ Александар ју је одликовао Орденом Светог Саве. Касније се вратила у Аустралију, где је умрла 1958. године.

Једна од тих кантина била је и у Крагујевцу. У знак сећања на ову храбру жену и њену помоћ Србији у тешким временима, две ученице Основне школе „Наталија Нана Недељковић” испевале су јој песме, које објављујемо.

Дух који не вене

Ово је прича једног борца,
правог идејног творца.
У Сиднеју је рођена
за војску била предодређена.

Ово је прича посебне жене
чији дух никада не вене.
Звездом водиљом вођена,
била је нашем народу суђена.

Ишла је свуда,
никад се није изгубила,
у Србију је стигла
и лудо се заљубила.

Звао се он Милан, а
тепала му је Јови.
Била је она врло смела,
али судбина их није хтела.

И кад је било најтеже,
за Србе је бринула.
И маларија ју је стигла,
али је и њу пребринула.

Волела је Србе,
надала се да није крај.
Веровала је да ће их сачувати Ели,
камион њен бели.

На Солунском фронту
тешко тада беше,
али њени вољени Срби
поново успеше!

Прошле су године,
а у Србију је само још једном свратила.
У нови рат не хтедоше да је приме,
па се у родни Сиднеј вратила.

Име јој је Олив,
за Србе се увек молила.
Били су њен понос
и заувек их је волела.

*Маја Рагосављевић, VI/1
ОШ „Найталија Нана Недељковић”*

*Сара Тодоровић,
ОШ „Свети Сава”*

Неустрашива Кинг

Рођена у Сиднеју,
увек окружена пријатељима,
наш је понос,
неустрашива Кинг Келсо Оливија.

Била је прави војник
никога није издала,
не постоји њен двојник,
она је једна једина.

Хуманитарну помоћ
она је пружила,
српској војсци
добровољно се придружила.

У нашој војсци
возач је била.
До свих успеха
с напором је стигла.

Војник у срцу, војник у души,
нико, па ни маларија,
њене снове
није могао да сруши.

*Невена Димићријевић, VI/1
ОШ „Найталија Нана Недељковић”*

На крилима машће

Заробљена вила

Унашој школи постоји једна мала библиотека у коју сам једном приликом отишла у жељи да прочитам добру књигу.

Када сам ушла, прошла сам поред мале полице коју нисам приметила. Учинило ми се да је нешто засветлело, па помислих – то мало светло бије у књиге! Почела сам да трагам за одличном књигом, али нисам је пронашла.

– Упомоћ! Извади меееее! Овде је мрачно и тесно! – рече неки малени гласић.

– Ко... ко... ко је тамо? – упитих престрављено.

– Само ме извади иза свих ових књига. На малој полици иза „Књиге о џунгли” сам.

У једом тренутку ми се учинило да је то познати гласић. Био је то глас Звончице другарице Бети.

– Изгледа да нисам сама – брзо сам проговорила и узела „Књигу о џунгли”. Избавила сам ту малу вилу.

– Ух, коначно! У овој библиотеци сам већ десет година. Хвала ти! Ја сам Бети, ако не знаш мене, сигурно знаш моју другарицу Звончицу.

Гледала сам у њу сасвим отворених очију и пажљиво слушала њене речи.

– Паааа, зашто си тако велика? Где су ти крила? – запитала сам.

– Полако, полако, ја нисам вила. Зовем се Марта и идем у ову школу.

– Ко те је довео овде? – била сам знатижељна.

– Моја другарица Алекса. Играле смо се и овде смо се сакриле. Убрзо је она отишла и гурнула је „Књигу о џунгли” на мене. То није било лепо. Од тада ја десет година чучим иза ове књиге. Напокон си ме ти извукла и хвала ти!

Наставиле смо да причамо и ја сам одједном чула звоно за почетак часа.

– Морам да идем, доћи ћу сутра!

– Ооооо, зашто мораш да идеш? Ниси нашла добру књигу, јел да? – нерасположено је питала Бети.

– Морам на час! – одговорих.

– Добро, доћи сутра. Хм! Здраво!

– Не љути се, ускоро ћу доћи!

Када сам сутрадан дошла до библиотеке, мала вила је била јако срећна.

– Дошла сам да нађем књигу!

– Ја ћу ти помоћи – рече вила.

Затим смо брзо нашле књигу која се зове „Евгенија Лаванда” у шест делова. Онда је вила отишла, али је често долазила у библиотеку.

Од тада стално ту долазим и читам књиге са малом вилом Бети.

Пријатељство је важно колико и књиге.

*Марша Марковић, IV/2
ОШ „Милоје Симовић”, Драгобраћа*

Моји снови

Застанем у сновима тамо где сам
слободна,

где могу да радим шта год хоћу.

Тамо где је чаробно

и где могу пронаћи своју срећу.

Застанем тамо где је срећа у малим
стварима,

и где могу сама да је плетем.

Застанем тамо, далеко,

где могу своје циљеве да сретнем.

То је тамо, далеко,

где ниједан цвет не вене,

то је тамо, далеко,
где лете моје године.

То је тамо где корачам по трави
и где ме цвет латицама додирује.

Тамо где је мој измишљени свет
и где ме лептир крилима милује.

Застанем тамо где је
прави пут до срца.

Застанем тамо
где најлепше светлуца.

Снежана Јовановић, VI/1

ОШ „Найталија Нана Недељковић”

Дочек

Био је то 31. децембар, тачније дан дочека Нове године. Девојчица по имену Скарлет обожавала је тај празник по имену Нова година.

Било је јутро. Морала је да се пробуди и оде у школу јер је био радни дан. Пробудила се невољна.

Није била срећна што мора да иде у школу. Мала деца су се напољу играла у снегу. Отишла је у школу. Завршила су се прва два часа. Дошло је време за ужину. Скарлет је седела и причала са другарицама. Сви су отишли да се играју у снегу. Она је спустила главу на клупу и заспала.

Сањала је да је затворена у школи цео дан. Било је дванаест сати ноћу, сви су се окупили око школске јелке и певали. Одбројавали су: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Била је окружена пријатељима и учитељицама али није било њене породице. Тргла се из сна плачући. Сви су се окупили око ње и питали зашто је тужна. Одговорила је да је само заспала и имала ружан сан. Када је стигла кући испричала је шта је сањала и да не жели Нову годину да проведе без своје породице.

Играла се напољу. Када се вратила, придружила се породици у чекању поноћи. Било је десет сати. Скарлет се приспавало.

Заспала је и овога пута сањала да Нова година не постоји. Пробудила се и чула како родитељи одбројавају 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1... Придружила им се и затим отворила поклоне.

Срећна је била са својом породицом, а њена зимска ноћна мора се коначно завршила.

Јана Ђорђевић, IV/2

ОШ „Трећи крајујевачки батаљон”

Женске песме

Посебан део Вукове оставштине чине такозване женске песме. Вук народне песме дели на „песме јуначке, које људи певају уз гусле, и на женске, које певају не само жене и девојске него и мушкарци”. Женске се певају само ради свог разговора и више се гледа на певање него песму.

По веровању самог Вука, женске песме су старије од мушких, јер јуначких мало има старијих од Косова, док су женске старе на хиљаде година. Песме је прикупио од гуслара и старијих људи, али је преузимао и песме које су други забележили.

Деветоро биља

Пошетала дилбер Анђелија,
Пошетала граду Београду;
Она бира поредом јунаке;
Изабрала војеводу Павла,
Изабрала, и сама му дошала;
Вековаше, пород не имаше;
Питала је своја мила мајка:
„Кћери моја, дилбер Анђелија!
Како тебе не отера Павле,
Кад ти немаш од срца порода?”
Ал’говори дилбер Анђелија:
„Не будали, моја стара мајко!
Како би ме отерао Павле!
Кад сам прву вечеру донела,
У вечери деветоро биља:
Милодуа, да се милујемо;
Калопера, да ме не отера;
Љубичице, да ме свагда љуби;
Кранфила, да се не карамо;
Чубра цвећа, да ме добро чува;
Босиока, да м’ не смеће с ока;
А невена, да му срце вене;
Самдокаса и околочепа.”

На десет дана пред смрт, у зиму 1863/64, Вук је писмом једном земунском штампару нудио да штампа женске песме из Херцеговине, које је прикупио Вук Врчевић. Сматрао је да их треба штампати „у најмање 2000 егземплара (примерака-примедба уредника), јер ове књиге нигда неће остарити”.

Десет дана после овог писма Вук је издахнуо. Књигу женских песама објавио је Одбор састављен после Вукове смрти за издавање неиздатих списа. Она је објављена 1866. Ову књигу поново је издала његова удовица 1875. године.

Објављујемо три песме из ове збирке.

Љубавно врачање

У зори, Маро, равнине,
Те посиј своје јадове:
Ако ти никне жуту невен,
Увени, душо, за мноме;
Ако ти никне босиљак,
Дођи ми боса по ноћи;
Ако л’ ти никне љубичица,
Љубићемо се довече.

Тужба на поље

Равно поље, жао ми је на те,
Гди мој драги отиде низа те.
Он не рече: С Богом остај, драга.
Већ он клобук на очи намиче.
Црне очи у Земљу обара,
Десну руку на срдашце меће.
Што он клобук на очи намиче,
То он вели: С Богом остај, драга;
Што он очи у земљу обара,
То он вели: Драга од очију;
Што он руку на срдашце меће,
То он вели: Оставит те нећу.

Како су настала имена насеља

(По Тодору Радивојевићу у књизи *Насеља у Лепеници*)

ГОЛОЧЕЛО: Простире се на обема странама реке Лепенице, уврх њеног горњег тока, где је она незнатан поточић који започиње извором Студенцом. На левој страни је Горње, а на десној Доње Голочело. Оба су ова краја растављена реком и сеоским имањима, а раздаљина им износи око двадесет минута пешачког хода. Осим Лепенице, кроз сеоски атар тече и поток Бабушница, који протиче кроз Доње Голочело ни улива се с десна у Лепеницу.

Село су засновала три рода – Минићи, Ураковићи и Ристовићи у другој половини осамнаестог века. Горње Голочело постало је пре Доњег, јер су први досељеници бежали дубље у шуму и што даље од пута који је спајао Крагујевац са Чачком. У Горњем Голочелу већи родови имају груписане куће, и то Ристовићи, Ураковићи и Стевановићи.

Сељани не умеју да протумаче постанак имена свог села, а крајеве називају по положају на Лепеници под брдом Столицом. У Србији има још једно село истог имена. Оно је у Посаво-Тамнави. Љубомир Павловић помиње га много пута у својој Антропогеографији ваљевске Тамнаве, али нигде не тумачи постанак његовог имена.

ДОЊЕ ГРБИЦЕ: Ово село је на левој страни речице Угљешнице, свериочно од Милановачког друма. Оно је са свију страна окружено брдима, која се зову: Копиловац, Китица, Товарница, Градина, Равни Гај, Видровац и Лак. Куће су подигнуте с обеју страна Копиловачког и Пустог потока, који се састају при ушћу у Угљешницу и граде Грбички поток. Село има три краја: Брђане, Селиште и Она' крај (т.ј. Онај крај). Брђани су уврх села, на обема странама Копиловачког потока и на брдима Лаку, Великој и Малој коси. Испод њих је, с обеју страна истог потока Селиште. Она' крај је на обема странама Пустог потока, под Видровачком главицом.

Доње Грбице су основала три рода – Гвозденовићи, Ралетићи и Батавељићи – средином осамнаестог века. Један род добегао је у Доње Грбице из Тимока, а остали су родови пореклом из Старе Србије. Сви су оснивачи и доцнији досељеници дошли у ово село у збегове спасавајући се јаничарске обести бекством из својих села.

Сељани причају да им је село добило име по неком грбавом човеку, Грби или Грбици (јер је био мали), али не памте коме је оснивачком роду припадао. Други, пак, кажу, да је име дато по кнезу Лазару „Грбљановићу”, чији је град, по њиховом предању, доскора био у рушевинама на брду Градина.

Језик села мога

УЦЕРИЦА – мала кућа, скоро као колиба

ЧАТРЉА – мала и неугледна кућа

ЧАТМАРА – кућа прављена од дрвета и облепљена блатом помешаним са плевом

ДОЛМАРА – кућа дрвене конструкције, са зидовима од непечене или печене цигле

УКЕБАТИ – ухватити, упецати, нахватати

Вести из школа

На адресу Дејих искри често стижу вести о резултатима, занимљивим акцијама и успесима у појединим школама. Верујемо да је лепо да о њима нешто више сазнају и деца и наставници у другим школама. Зато су наше странице отворене за такве садржаје. Али бисмо много више волели да те вести исписују ученици, уз помоћ својих наставника, а не сами наставници и директори школа. Помозите својим ђацима да такве текстове својим језиком напишу сами.

У овом броју објављујемо неколико вести, али најпре две које су написали ученици.

Важан је спортски дух

Ухали „Језеро” у Крагујевцу одржано је такмичење женских екипа крагујевачких основних школа у фудбалу. Екипа наше школе, „Драгиша Луковић Шпанац”, завршну утакмицу, у борби за треће место, одиграла је са девојчицама ОШ „Сретен Младеновић” из Деси-мировца.

Играла су се два полувремена по петанест минута. Оба тима су била веома добра, мада се чинило да је екипа наших девојчица у мало бољој форми. Тактика „Шпанца” се заснивала на формацији три на један, док су противнице из „Сретенa” играле у формацији два на два. Атмосфера је била одлична. Утакмица је завршена резултатом 1:1, после чега су уследили пенали и игра живаца. Екипа ОШ „Сретен Младеновић” је дала гол више и освојила треће место.

Наше девојке су тако такмичење завршиле на четвртном месту. На овом турниру својом игром се посебно истакла голгетерка Анђелка Лукић, ученица VII/2 ОШ „Драгиша Луковић Шпанац”. Она је својом

игром одушевила све. Успела је да постигне седамнаест голова на овом турниру.

Иако смо изгубили, ми смо поносни на наше фудбалерке. Није најважније увек победити. Важно је неговати спортски дух и пружити руку противнику кад је бољи. Зато честитамо ОШ „Сретен Младеновић” на победи!

Ђаци репортери:
Јована Милушиновић, VII/2
и Мајтеја Чаушевић, VI/2
ОШ „Драгиша Луковић Шпанац”

Јанкови таленти

Основну школу „Драгиша Луковић Шпанац” похађају јако талентовани и посвећени ученици.

Један од таквих је и Јанко Димитријевић, ученик седмог разреда. Поред тога што вредно учи и ређа све саме петице у редовној школи, он похађа и основну музичку школу „Др Милоје Милојевић”, где као сјајан пијаниста постиже добре резултате.

Осим тога, још од 2016. године посветио се и плесу. Приступио је Плесном клубу „Динамик” и два пута је био у врху ранг листе такмичара у овој области. Као успешан плесач учествовао је и на Светском првенству у Чешкој, на коме је освојио високо шесто место. Ове године је прешао у Плесни клуб „Ла луна” у коме је наставио да ниже успехе.

Упркос таквим успесима он је сачувао племенитост и доброту и

наставио да негује другарство са својим вршњацима у школи. Мени је велико задовољство да за друга и пријатеља имам такву особу.

*Ђак рејоршер
Анђелина Николић,
ОШ „Драгиша Луковић Шпанац”*

*Ивана Мирковић,
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”*

Постери против корупције

Крајем прошле године је двадесетак ученика основних школа „Мирко Јовановић” из Крагујевца и „Свети Сава” из Топонице боравило у Београду, у Дому омладине, на отварању изложбе одабраних постера и видео радова на тему „Млади за друштво против корупције”. Од 68 постера одабраних за изложбу из читаве Србије, чак 21 су урадили моји ученици – једанаесторо из ОШ „Мирко Јовановић” и десеторо из ОШ „Свети Сава”. Са ученицима су на изложбу путовали и њихови родитељи, наставници и директори двеју школа.

Конкурс и путовање организовани су под покровитељством амбасаде САД у Београду.

Учешћу на конкурс и путовању обрадовали су се сви ученици, који су се кроз реализовање својих радова упознали са темом корупције и штетом коју она наноси друштву. „У новинама може да се прочита да људи

новцем купују радна места, дипломе. Урадила сам цртеж зато што сам хтела да све то престане да постоји, ако постоји” – образложила је своје учешће на конкурс Сара Тодоровић, ученица VII/2 ОШ „Свети Сава”. Јелена Спакић, ученица исте школе, каже: „Ја сам цртала за овај конкурс јер сам желела да пошаљем поруку свима да чувају пријатељство и ферплеј понашање.”

*Сања Палибрк,
Наставница Ликовне културе*

*Лена Јосовић, IV
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”*

Марија Анђић, V/2
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”

Сала за основце у Баљковцу

Захваљујући италијанској хуманитарној организацији „Не бомбе, него бомбоне”, а на иницијативу Самосталног синдиката металца Србије, у издвојеном одељењу ОШ „Драгиша Луковић Шпанац” у Баљковцу, отворена је нова физкултурна сала. Тој акцији је посредовала помоћна радница школе Горица Вукомановић. Тиме је и основцима у овом малом планинском селу омогућено да часове физичког васпитања могу да држе на одговарајући начин и током зиме. Сала је опремљена потребним реквизитима, а у њој је створен простор за организовање школских приредби и дружење деце и њихових родитеља.

Отварању је присуствовала и делегација из Италије и представници синдиката, а домаћини, ђаци и ро-

дитељи, дочекали су их нашом традиционалном добродошлицом, уз послужење специјалитетима које су припремиле вредне мајке ученика. Изведена је и представа луткарске секције наше школе.

Марина Тракић, учитељица
Невена Шимић, директорка школе

За оне које волимо

Другарица Тара

У животу сваког од нас, поред љубави коју осећамо за наше најближе, постоји неко из комшилука ко се посебно издваја.

Много драгих особа живи у мом комшилуку, али се једна од њих посебно издваја. То је моја другарица Тара. Тара јесте много млађа од мене, али се веома често дружимо. Она је особа изразито крупних браон очију, прелепог осмеха и кратке коврцаве браон косице. Стално има завезан репић и увек носи неке чудесне комбинације одеће. Моја мама и Тарина мама Милена се стално друже.

Тара јесте мала, па прави неред, али га после играња заједно рашчистимо. Заједно гледамо цртаће као што су „Маша и меда“ и „Максимове авантуре“, слушамо дечје песмице, правимо позоришне представе са луткама и плишаним играчкама, маскирамо се у супер хероје, слажемо слагалице и причамо приче. Искрено, ја све ово не бих радила, али је свакако забавно са Таром. Понекад заједно шетамо мог пса Берија, а понекад гледамо цртане филмове и ју-тјуб.

У току зиме, Тара и ја изађемо напоље у снег. Обично се санкамо, правимо Снешка Белића и грудвамо се. После игре обично идемо код мене кући, пијемо топли чај и гледамо цртаће на „Никелодеону“. Када дође летњи распуст, Тара, Милена, моја мама и ја идемо у дуге шетње. Увек поведемо и Берија, па буде још забавније.

Тара је веома занимљиво дете, без ње би мој живот био досадан у слободно време.

*Анђела Никезић, VI/1
ОШ „Трећи крајујевачки баџалон“*

Племенита Милица

Сусед? Ко су уствари суседи? То су људи који живе у нашем окружењу.

Свако у својој околини има бар једног суседа. Ја живим у великој улици и имам их пуно. Све суседе познајем од рођења. Мој први сусед у кући поред мене је моја сестра Милица. Она има дугу плаву косу, плаве очи и нижег је раста. Она је старија од мене пет година. Од малена ме чува и игра се са мном. Веома је племенита особа, она у улици помаже свим комшијама. Помаже им тако што иде у продавницу, помаже око чишћења дворишта и чувања деце. Мени помаже око домаћих задатака и свега што ми је потребно. Заједно возимо бицикле, играмо одбојку, фудбал и друштвене игре. Једва чекамо да дође лето, тад се сва деца из улице окупљају заједно да би се играли жмурке. Милица нам је главни организатор игара. Њена доброта и дружељубивост је чини посебном и она је за мене најбољи сусед.

Веома сам срећан што је она баш мој сусед. Сваком бих пожелео оваквог суседа као што је Милица.

*Стеван Станишић, VI/1
ОШ „Трећи крајујевачки баџалон“*

Мама

Има црну косу,
а осмех још лепши,
зна да ме посаветује
и још боље утешу.

Воли ме и мази,
чува ме и пази,
љуби ме и грли,
јутру је њен, мој пољубац први.

Поред ње сам сигурна,
ничег се не бојим,
то је моја мама
и највише је волим.

*Магдалена Арсић, IV/2
ОШ „Милоје Симовић” Драгобраћа*

*Марија Стојковић, IV/2
ОШ „Мома Стојановић”*

За татине очи

Мој је тата јунак мој,
никад не каже: Кики, немој!

Свуда ме пушта
увек ме хвали
и каже да сам
његов мишић мали.

Он је храбар,
висок и леп,
и за моје несташлуке
прави се слеп.

Има зелене очи
лепше од других свих.
Каже да се мама
баш заљубила у њих.

Воли моторе и камионе
као неко дете,
и кад вози понекад виче,
али мама не да да купи мотор
и ту је крај приче...

Кристина Злаћановић

Песма учитељици

Учитељице моја блага,
зато си мени тако драга.
Тако драга, тако мила,
зато нам увек срећна била.
Ти нас овако мале учиш,
знање дајеш, и тако се трудиш,
да у наше главице мале,
неком пуно, а неком мало стане.
Али нема везе,
сви смо твоји ђаци,
ти нам у дневник,
што боље оцене убади!
Да нас не грде мама и тата
и да нам се не смеју
млађи сека и бата.
Зато учитељице наша драга,
буди према нама тако блага.

*Милош Милетић, IV/3
ОШ „Најалија Нана Недељковић”*

Прејоруже

У фебруарским препорукама налазе се наслови који су недавно изашли из штампе, као и они који су деценијама актуелни, али и они који су у јануару награђени. Ако имате предлог за књигу која је оставила посебан утисак на вас, а није на списку обавезне школске лектире, напишите пар реченица о прочитаном и пошаљите на адресу редакције *Децјих искри* како бисмо је заједно препоручили осталим читаоцима.

ЈА САМ АКИКО

Стефан Тићми (Митић)

Књижевна награда Политикиног забавника за 2018. годину.

У саопштењу жирија наводи се, поред осталог, да књига „Ја сам Акико“ плени својом свежином, поетичношћу, изненађује хумором блиским младим генерацијама, као и неправилним приповедањем несвакидашњим за деју поезију. У њој се преиспитује идентитет девојчице која, одрастајући уз оца, истражује свет око себе и трага за својим пореклом, остаје запитана над околностима живота одраслих и тумачи их на један оригиналан и маштовит начин. Иако неилустрована, књига постиже изванредну ритмичност ликовним варирањем слога.

ПИСМА ОД ДЕДА МРАЗА

Џ. Р. Р. Толкин

Сваког децембра, за децу Џ. Р. Р. Толкина стизала је коверта с поштанском марком Северног пола, у којој се налазило писмо исписано необичним, дрхтавим рукописом, као и понеки цртеж и слика. То су била писма од Деда Мраза, у којима је он причао Толкиновој деци о чудесним, смешним и узбудљивим дешавањима на Северном полу: о томе како су се његови ирваси разбежали и разбацали поклоне на све стране, како је његов главни помоћник, Бели Медвед, пропао кроз кров куће, како је довео до тога да Месец пукне на четири дела и о још много чаробних догађаја.

Књига „Писма од Деда Мраза“ обилује маштовитошћу, инвентивношћу и хумором који краси овог великог писца, и намењена је свим узрастима, почевши од најмлађих читалаца, па до одраслих поштовалаца Толкиновог дела.

МИ СМО СМЕШНА ПОРОДИЦА; РОДИТЕЉИ НА НАВИЈАЊЕ

Раде Обреновић

За романе „Ми смо смешна породица“ и „Родитељи на навијање“ владала је велика заинтересованост читалачке публике деведесетих година. Тема романа Радета Обреновића је породица и то не нека необична породица, већ она која се може наћи иза свачијих врата. Роман „Ми смо смешна породица“ настао је 1977. године. Његови главни актери су брат Милан и сестра Душица, као и њихови родитељи. Прича

ове породице наставља се и 1989. године у роману „Родитељи на навијање”. Породица остаје иста, само што су њени чланови сада старији, сестра има дванаест година, а брат четрнаест. Прича о породици се проширује дечаковим цртањем породичног стабла. Сазанајемо понешто и о бабама и дедама, али и о прабабама и прадедовима и све то на хумористичан начин. Поднаслови су ту да нас заинтересују и заголицају машту: *Маме су даме - осим у кухињи, Таће су незналице чак и кад све знају, Сваки је деда неком унук био, Главатије јаче боли глава, Зар из раја ништа леише није могло да изађе од баћина, Књиа је најбољи друї, само је рејко друтовање са њом, Шша се збива у итрачкиној глави, И мајмуни се заљубљују.*

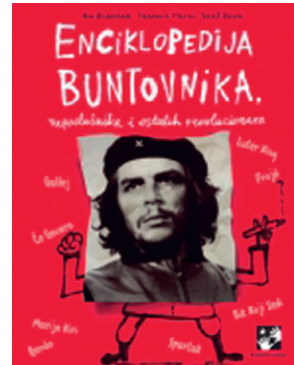
Раде Обреновић својим романима најмлађим читаоцима указује на вредности породице која је основ свега, док старије читаоце враћа у детињство, а има ли ишта лепшег од тога?

ЕНЦИКЛОПЕДИЈА БУНТОВНИКА, НЕПОСЛУШНИКА И ОСТАЛИХ РЕВОЛУЦИОНАРА

Франсис Мизио, Ан Бланшар

Нису били задовољни светом... Из темеља су га преобразили или су покушали да то учине! Робови, војници и обични људи који су рекли НЕ тиранима и угњетачима. Мислиоци и писци који су се борили против неједнакости или неправде. Научници и уметници који су преиспитивали начела и померали границе. Заверите у детињство тих бунтовника и сазнајте која су питања постављали себи у младости. Откријте кључне периоде из њихових живота да бисте схватили начин на који су ти славни људи оставили траг у историји.

ТАЈНА ЖУТОГ БАЛОНА **Никол Лезије**

Десетогодишња девојчица Доминик тугује што ће лето провести у граду. Изненада на њен балкон слеће огроман жути балон са поруком: „Имам скоро једанаест година и много, много ми је досадно. Хоћеш ли да ми будеш другарица? Елена”. Храбра Доминик, заједно са својим братом Мишелом, креће у потрагу за Еленом. Претражиће све тргове, радње, квартове, паркове и баште, завириће у сваки кутак Париза, проћи ће кроз безброј авантура, комичних ситуација, и коначно наћи старог сликара који познаје Елену. Да ли ће се ове девојчице и сусрести, сазнаћете ако прочитате књигу!

Кристијана Сшевић, II/3
ОШ „Нашалија Нана Недељковић”

Емилија Анђић, VIII/5
ОШ „Мирко Јовановић”

Александра Ковачевић, VIII/1
ОШ „Мирко Јовановић”

Стефан Појовић, II/1
ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”

Загонетке

Народне загонетке су традиционалне говорно-мисаоне поруке. Састоје се из метафоричној, или нејасној, двосмисленој, нејасној и често збуњујућеј пишања, које има тошво утврђени облик, на које постоји само један одговор.

Покушајте да дајте одговор на ове, које објављујемо.

Ако сте чули или прочитали неку занимљиву загонетку поделите је са нама и вашим друћарима.

Сваки ме жели; али ко ме има, дао би
цело имање кад ми могао учинити да
ме нема.
(Старост)

Голо момче кроз гору промаче и
изнесе косу у зубима.
(Чешаљ)

Увек испред тебе, а не можеш да је
видиш.
(Будућност)

Одоше два оца и два сина у шуму,
расцијепише један ћутак начетворо,
сваки по једну четврт узеше, а једна
четврт остаде.
(Деда, син и унук)

Вода ври, под њом ватра није.
(Извор)

Божје стварање, људско створање, змија
оседлана.
(Мост преко реке)

Брзалице

Народне брзалице се заснивају на звуковној или појмовној итри гласова и слоова, чији је распоред шежак за изговор. Карактеришу их речи које су сличне и у којима се најчешће налази мноо суласника, што ошежава њихов брз и шачан изговор. Оне су шест за свакој ко жели у глумце.

Организујте такмичење са друћарима у шоме ко може неку од ових брзалица шри пуша да изговори без ирешке.

Полете врабац бибац кроз попов покровец и пронесе нож модрокораст.

Туре буре ваља, була Туре кара да буре не ваља, јер се буре каља.

Питала метла метлу, где је метла метлу; метла метла метлу иза врата.

Шаш се шуши, суши се шаш.

Да одавнашњи ли смо ти ми људи.

Питалице

Питалица је сажета форма, део народне књижевности, а чине јер питање и одговор који је мудар, али и често духовит.

Оне су поучног карактера, па их пажљиво прочитајте и обратиће пажњу на поруку.

Питао син оца:

- Шта најприје може човека изневерити
- Око и надање.

А ова одговори:

- Ја за туђим никад не чезнем.

Питали Настрадаин хоџу:

- Колико је од неба до земље?

А он одговори:

- Таман колико од земље до неба.

Питала домаћица жену која проси:

- Али ћеш да ти изнесем пред врата хљеба, али да се огријеш?
- Најволија сам хљеб покрај ватре појести.

Питао Приморац Црногорца:

- Знаш ли ти талијански?

Питао зец пушку:

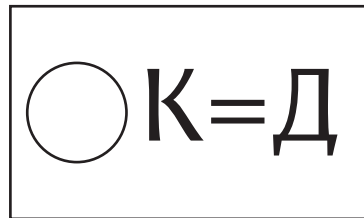
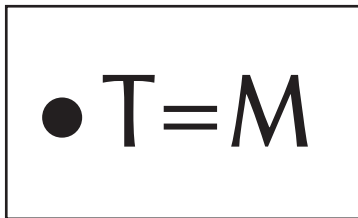
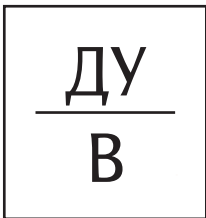
- Јеси ли пуна?
- Да си паметан, ти би бежао и од празне.

Ребуси

Ребуси су зајонетке у сликама, знацима и речима необично распоређени, иако да се кроз њихово значење, распоред или асоцијацију добију решења. Ево неких једносавних, пробајте да их решите.

А пробајте да и сами саставите неки ребус па га пошаљите Децјим искрама.

Ребусе које објављујемо у овом броју послао нам је Вељко Пејковић из Основне школе „Свети Сава”

Прва чаша млека

Од првог гутљаја
сви постају јачи.

Одмах попиј други
и на ноге скачи!

Као да су крила
рукама маши!

Јутро лепо почне
са млеком у чаши!

*Александар Арсенијевић, IV/5
ОШ „Стијанислав Сремчевић”*

Мамац

Рибар генијалац
на удицу ставио мамац.

А са стране жабац
гледа како рибар замахује мамац.

На удицу своју бели хлеб ставља,
рибар се весели, биће опет славља.

Киша се спрема, рибар вади рибу,
кад оно одједном – нестане му.

*Иван Рагмановић Ђурић, IV/5
ОШ „Стијанислав Сремчевић”*

*Лазар Симовић, IV
ОШ „Мома Стијанојловић”*

*Дуња Кораћевић, V/2
ОШ „Живадинка Дивац”*

Розе маца

Испод једне дуге, негде иза брда,
нешто мало, розе, репићем мрда.
Час провири глава, час розе њушка.
То је мала маца, нос јој као бабушка.
Питао сам се: „Како је баш розе?”
Па, погледах у дугу као у мимозе
док боје своје на мацу пролива.
Да ли ја то сањам? Шта ли се збива?
Кад одједном, својом чудном
њушком,
проговара маца, веровали или не,
баш на руском:
„Њет, ънет”, два-три пута рече,
то заиста чудно маче.

*Вељко Пејчровић, IV/3
ОШ „Свети Сава”*

Укршеница

НАШ КОМПОЗИТОРСА СЛИКЕ ↙		СТАРО МУШКО ИМЕ	КОМПОЗИЦИЈА КОМПОЗИТОРА СА СЛИКЕ	АРАЛСКО ЈЕЗЕРО (краће)	ЧАСОВНИК				
ГОГОЉЕВ ЈУНАК									
СПОЈ ВИШЕ МЕТАЛА									
↖									
ВРЕМЕ (туризам)									
КОРАЛНО ОСТРВО					ТЕНИСКА МРЕЖА				
НЕУПОТРЕБЉА-ВАН				АЗОТ СВОД ИЗНАД ЗЕМЉЕ					
ПОСПАНЕ (песнички)						ПЕРУАН. ПЕВАНИЦА СУМАК	СВЕЖЕ КУВАНО МЛЕКО	ПТИЦА (лат)	СТАРО ИМЕ КРАЉЕВА ↙
ОЗНАКА ЗА ТОНУ		СЕЧИЦА (геомет.) МЛАДУНЧЕ СРНЕ							АМПЕР ГЛУМИЦА СТРОЈБЕРГ
ОСТРВО НА ЈАДРАНУ					ПРИПАДНИК АРАПСКОГ ПЛЕМЕНА РЕСА				
ЛИЧНА ЗАМЕНИЦА			ПЛИНЕНИ МУЗ. ИН- СТРУМЕНТ СТ. ТУРСКА ТИТУЛА						
ИМЕ КА- РЕЊИНЕ				ИТАЛИЈА МАРКА ФОТО ФИЛМА		ГРАД У НЕМАЧКОЈ МУСЛ. МУШ- КО ИМЕ			
РОДНИ ГРАД КОМП. СА СЛИКЕ							ТОРИНО ГРАДИЋ У ДАЛМАЦИЈИ		
КИСЕОНИК		ЈЕДАН ОД ДИМИНИХ МУСК. Р. Ћ.						ВАНАДИЈУМ ПАЊЧЕВО	
			ТРЕЋЕ СЛОВО МЕТАР		ТИМ КАЛИЈУМ				
↖									
ГРАД У ФРАНЦУ- СКОЈ									

ПОЗИВ ШКОЛАМА НА САРАДЊУ

Дечје искре су пре више од пола века закуцале на врата ваше школе. Током минулих година остало је много сјајних трагова ваших некадашњих ученика на њиховим страницама. Неки од њих данас у вашим школама подучавају нове генерације лепоти и љубави, знању и солидарности, поштењу и искрености.

Зато пружите шансу и данашњим генерацијама својих ученика да оставе траг на нашим страницама, траг који ће остати као трајно сведочанство о непоновљивим данима детињства, о сновима и надама пред вратима будућности, о радостима слободног духа и

дубоке искрености.

У духу слободе, наравно, сваки ученик може и самостално да шаље своје прилоге. Али редакција предлаже да радови ваших ђака који желе да објављују у *Дечјим искрама* буду организовано прикупљени у школама, одабрани на секцијама, како би прилику добили најталентованији, најприлежнији и како би то била награда за њихов труд и успех.

Часопис, заправо, жели организовано да сарађује са школама и тако успешније буде укључен у васпитно-образовни процес. У очекивању успешне сарадње, наше странице остају отворене за пробране прилоге ученика ваше школе.

Адресе за слање радова налазе се у импресуму, испод ових редова.

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ISSN 0352-6879

Издавач Установа културе „Кораци“

За издавача Златко Милојевић

Уреднички колеџијум

Миодраг Стојиљковић, главни и одговорни уредник,
Ана Антонијевић, заменица главног уредника,
Никола Говедарица, ликовни уредник, Дејан
Ђусић, координатор сарадње са школама, пласман
и маркетинг, Сања Живковић, лектор-коректор,
Александар Ђоковић, графичко-ликовна опрема

Редакција

Сања Живковић, Слађана Толић, Никола
Ненковић, Тања Панић, Сања Палибрк, Даница
Станковић

Савети

Миљан Бјелетић, председник, др Недељко
Манојловић, Горан Јоксимовић, Снежана Рајевац,
Љиљана Ђуковић, Анђелка Армуш, Биљана
Милосављевић, Невена Степановић, Миодраг
Стојиљковић

Часопис је месечник и излази девет пута годишње.
У време школског распуста не излази. Радове
слати поштом или достављати лично на адресу:
Дечје искре, Народна библиотека „Вук Караџић“,
Др Зорана Ђинђића 10/VI, 34000 Крагујевац, а
литерарни прилози се могу слати и електронски
на адресу decjeiskre@gmail.com. Рукописи се не
враћају.

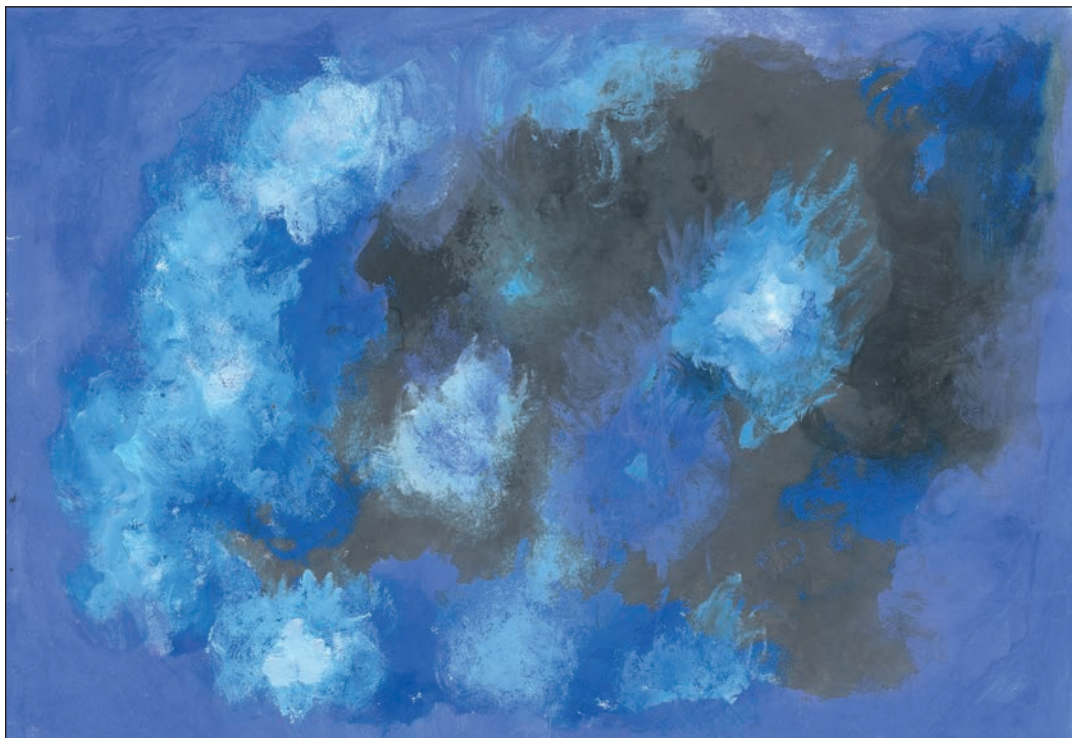
Цена по примерку 100 динара.

Припрема за штампу „Кораци“

Текући рачун

840-0000001228664-39

Штампа Артпринт Медиа, Нови Сад

Ксенија Младеновић, VI/4, ОШ „Мирко Јовановић”

Марија Стојковић IV/2, ОШ „Мома Станојловић”

Установа културе
КОРАЦИ
decjeiskre@gmail.com

Град
Крагујевац

